19 març 1987

ANY IV

EXTRA

20

PORTAL OBERT

Revista del Seminari de Barcelona

--AGENDA--

SEMINARI

19 de març. A la parròquia del Sagrat Cor del Poblenou, a les 6 de la tarda, en Jordi d'Arquer serà serà ordenat de diaca pel Sr. Ramon Daumal, Bisbe auxiliar de la diòcesi.

*Molt possiblement, en el decurs del mes d'abril es conferirà el ministeri de lector als següents seminaristes: Antoni Roman, Fidel Catalan, Jordi Mª Herrero, Jaume Casas, Josep Mª Vendrell, Emili Feliu, Pere Carulla, Àlvar Pérez i Julià Illera.

FACULTAT

3 d'abril. A les dotze del matí fineix el termini de presentació d'obres pel certamen literari "Sant Jordi 1987" (les bases les teniu sintetitzades al Portal Obert número 18 en l'AGENDA).

FÒRUM "HOME I EVANGELI"

21-22 de març. Tindrà lloc a les Llars Mundet el tercer fòrum sota el lema "Cridats a la fraternitat".

SECRETARIAT DIOCESÀ DE PASTORAL DE LA MARGINACIÓ

7 d'abril. Dins el curset "Pastoral i Marginació II", l'escriptor Jaume Lorés oferirà la sessió:"Entre bones paraules i bons projectes i la pràctica real".

COMITÈ ÒSCAR ROMERO

28 de març, commemoració del VIIè aniversari de l'assassinat de Mons. Òscar Romero. Organitzat conjuntament amb altres entitats diocesanes, tindrà lloc a la parròquia de la Mare de Déu dels Desamparats (La Torrassa) a partir de 2/4 de 5 de la tarda.

JUSTÍCIA I PAU

26-29 de març, "Congrés Català d'educació per la Pau, el Desenvolupament i els Drets Humans", amb ponències, sessions informatives i tallers de treball.

FRANCISCÀLIA

23 de març. A dos quarts de vuit del vespre tindrà lloc l'acte de cloenda de l'exposició "La Caputxinada XXè aniversari", amb la intervenció d'Antoni Dalmau, Josep Mª Pinyol i un concert a càrrec de la coral Sant Jordi dirigida per Oriol Martorell.

DELEGACIÓ DIOCESANA DE JOVENTUT

11 d'abril. Celebració dels Rams i la Passió del Senyor. Amb el Bisbe i units al Papa i a tota la juventut d'Amèrica Llatina i del món. A la tarda, en el Monestir de Pedralbes, a una hora adient, ens reunirem amb el Bisbe per tal de contemplar el Crist victotiós en la seva Passió. Serà el pòrtic de tota la Setmana Santa.

16 d'abril, Dijous Sant. A les 22 hores, Vetlla de pregària.

17 d'abril, Divendres Sant. Al matí "Viure una experiència del dolor i del sofriment". Sagrament de la Reconciliació.

18 d'abril, Dissabte Sant. Al matí recés en silenci, en petits grups als monestirs de la ciutat. Després de dinar, preparació de la Vetlla Pasqual.

INSTITUT DE DRETS HUMANS DE CATALUNYA

Del 23 de març al 7 d'abril.
Amb la col.laboració del Consell d'Europa, organitza el "Curs de Drets Humans 1987". Tindrà lloc a l'Iltre. Col.legi d'Advocats de Barcelona (c/. Mallorca 283) a les 8 del vespre.

PASQUA JOVE

En celebren JOBAC, JOC i els Caputxins d'Arenys de Mar (per més informació adreceu-vos als respectius moviments o comunitats).

SECRETARIAT DE CRISTIANS PER L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA

5 d'abril. Trobada a la parròquia del Sagrat Cor del Poblenou (c/. Pere IV, 398)sota el lema:"Els cristians i l:objecció de consciència".

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

26 de març, de 7'30 a 9'30, a Llúria 13, taula rodona sobre la pel.licula "La Misión". Hi intervindran R. Xanmar, I. Salvat i J. I. González Faus.

3 d'abril, a la mateixa hora, taula rodona sobre "Capellans Obrers: avaluació-perspectives". Moderats per X. Alegre, hi intervindran R. Pàmpols, J. Farràs, i P. Espuña (es presentarà el Quadern 17 de Cristianisme i Justícia).

EDITORIAL

SENYOR, QUÈ VOLEU QUE FACI?

El lema del DIA DEL SEMINARI d'enguany s'inspira en l'episodi de la conversió de st. Pau Act. 22,10). Posa en primer pla la gratuïtat absoluta , sorprenent i desconcertant de la crida de Déu: Déu es fa trobadís i esdevé provocador d'un capgirament de criteris i de camins, d'un procés de conversió. Es tracta d'un procés dolorós, però alliberador a la vegada, que fa sortir l'home del seu cau i el llença vers l'aventura de la fe. L'única resposta és la confiança i la disponibilitat: "Sóc aquí! Què voleu que faci?" Aleshores, seduït per l'amor de Déu, agafat per la missió que Ell li ha anat manifestant entre els homes, el qui ha estat cridat enceta un nou camí alliberador, de fidelitat i de servei.

Cal advertir que aquest trobament personal amb Crist i la resposta corresponent de conversió i disponibilitat no són de cap manera patrimoni exclusiu dels qui han estat cridats al ministeri presbiteral. Tot cristià conscient, en determinats moments de la seva vida, és vulnerable a l'arribada sorprenent de Déu. Més encara, tota l'Església és contínuament enviada: "Aneu i prediqueu..., -i ha de recolzar-se únicament en la promesa del Senyor- jo estaré amb vosaltres dia rera dia fins a la fi del món".

Però el lema del DIA DEL SEMINARI remarca sempre la importància de la crida al ministeri com a punt clau que ha de ser objecte de l'atenció i de la cura pastoral de tots els membres de l'Església. Les famílies cristianes, els joves i les noies, els educadors i els consiliaris, tots els agents de la pastoral i, especialment, els diaques i els preveres en comunió amb el bisbe -primer responsable del desvetllament i acompanyament de les vocacions sacerdotals-, són convocats a fer pregària i a examinar quina ha estat, quina és i quina ha de ser la seva aportació en aquest terreny. De manera que ens cal a tots un cor disponible i transparent que ens permeti adreçar sincerament al Senyor la mateixa pregunta: "SENYOR, QUÈ VOLEU QUE FACI?".

Potser el punt radical, en el qual ens hauríem de retrobar tots, és el de la pregària per les vocacions. Es tracta d'un autèntic manament del Senyor: "pregueu, doncs, l'amo dels sembrats que envii segadors a les seves messes" (Mt. 9,38). La pregària genera atenció i discerniment envers els signes de la crida de Déu i així es fa possible el reconeixement de la vocació al ministeri i la seva primera resposta de disponibilitat incondicional: "SENYOR, QUÈ VOLEU QUE FACI?".

Ramon Prat i Pallarés
Rector del Seminari de Barcelona

SUMARI

PORTAL OBERT
Revista del Seminari de B.
Dipòsit Legal B-43509-86
Edita: Seminari de Barcelona

ACTUALITAT VOCACIONAL

SEMINARI MENOR

"Senyor, què voleu que faci?"

"L'expressió de Saule conté dos elements: una crida de Déu i la disponibilitat de la persona. Es tracta de dues realitats essencials en tota vocació; d'una manera especial en aquella que condueix al ministeri sacerdotal" (de l'exhortació pastoral del Dr. Jubany en el Dia del Seminari 1987).

El Seminari Menor és un instrument, entre altres, que la diòcesi té com a mediació entre la crida que Déu fa a un infant o jove i la seva resposta de disponibilitat.

El Seminar Menor acull aquells infants o joves que, havent escoltat aquella crida, volen donar-hi una resposta compromesa. Es tracta d'esbrinar la certesa de la crida, i l'equip educador situa el noi en uns estudis, els mateixos dels nois de la seva edat; en una convivència, més intensa més enriquida de continguts; en un seguiment personalitzat més exigent.

Es tracta de madurar la disponibilitat del noi. Haurà de seguir un itinerari catequètic; haurà de respondre fidelment a uns compromisos de convivència; haurà d'estar engatxat en la seva comunitat cristiana; haurà d'ésser testimoni de la seva vocació a la família, a la comunitat, al Seminari.

A l'acabament dels estudis de BUP, és l'equip educador qui decideix quins nois estan en condicions de seguir el camí del ministeri sacerdotal. I vindran els anys de Seminari Major per a ratificar o rectificar aquesta opció.

No n'hi ha prou, doncs, que el noi vulgui continuar el camí. Per poder ésser presentat al Seminari Major, caldrà que l'equip educador consideri positiu el seu pas i procés manifestat durant els anys de Seminari Menor.

D'altra banda, mai direm que no té vocació a un noi que ell cregui tenir-la però haurà de demostrar-ho en una segona etapa, participant en les trobades que el Centre d'Acolliment Vocacional té programades. I seran els responsables del mateix Centre, amb l'interessat, els qui decidiran la possible continuïtat.

És bo saber que en aquesta etapa, llarga, de crisi vocacional, el Seminari Menor de la Conreria té una vintena, amb escreix, d'alumnes en el Seminari Major.

Continua essent un instrument vàlid, gràcies a Déu!.

Antoni Oriol i Vera
Rector del Seminari Menor
de Barcelona

Seminari Menor Diocesà
Nostra Senyora de Montalegre
La Conreria (Tiana)
Telèfon 395 10 11 — Barcelona

PER UNA PASTORAL VOCACIONAL

Un dels signes de vitaliat de l'Església -no l'únic però sí significatiues troba amb el nombre de vocacions que sorgeixen tant al presbiterat, com a la vida religiosa. El Papa Joan Pau II deia l'any passat amb motiu de la Jornada Mundial d'oració per les vocacions: "Sigueu una comunitat viva... No em cansaré de repetir, com ho he fet diverses ocasions que les vocacions són el signe evident de la vitalitat d'una comunitat eclesial. En efecte, qui pot negar que la fecunditat és una de les característiques més clares de l'ésser viu? Una comunitat sense vocacions és com una família sense fills".

És per aquest motiu que ningú no pot desentendre's del problema de la manca de vocacions, no sols pel que pressuposa de cara al futur: menys preveres, envelliment progressiu del clergat, camps tradicionals i nous de la pastoral que seran insuficientment atesos, absència del prevere jove, etc. Sinó també pel que té de simptomàtic que hi hagi unes comunitats que no són capaces d'entusiasmar els joves perquè dediquin la seva vida al servei del Regne.

És per aquest motiu que la millor pastoral vocacional és una pastoral ben feta. Atenta a portat Crist als homes i a les necessitats reals i concretes dels destinataris. No podem reduir la crida a uns dies determinats, o a uns fets puntuals, sinó que ha de ser una preocupació constant. Ara bé, hi ha moments privilegiats per posar d'una manera especial l'accent, moments que no poden passar desapercebuts.

* Pistes per una pastoral vocacional

a) La pregària: Tota vocació és un do de Déu. La pregària no és un element fàcil que ens estalvïi fer altres accions, sinó que és una exigència evangèlica a través de la qual modelem el nostre esperit.

b) Pastoral de joves. *Potenciar que en tota pastoral juvenil hi hagi una presència acusada de l que és l'Església. Valorar la missi´dels preveres. Com a animadors de la comunitat, com a presidents de les cellebracions, com a consiliaris, etc. *En les trobades de Moviments,en els aplecs de Joventut hauria de ser sempre un punt de reflexió. *Que els delegats de Joventut de cada zona pastoral elaborin una llista de possibles vocacionats, convidant-los a participar en algun recés o reflexió sobre la vocació. *Difondre la biografia de preveres que han deixat petjades en el nostre bisbat.

c) Pastoral catequètica: És un dels buits més greus en matèria de pastoral vocacional; repassant els diferents temaris que normalment s'utilitzen en les nostres parròquies, hom s'adona que són molt valuosos tant en contingut com en metodologia, i no obstant en alguns ni es menciona la vocació -com a crida de Déu, a través de l'Església- al presbiterat, ni a la vida religiosa, o es tracta de manera marginal. Cal recordar el Concili quan insisteix en la importància de la predicació i la catequesi (P.O. 2) en el foment de vocacions. La proposta en aquest camp és que en totes les catequesis (infantil, de joves i d'adults) es tracti el tema vocacional. Per ajudar a fer-ho, el Seminari de Barcelona editarà pròximament unes catequesis vocacionals.

d) Pastoral familiar: La família és un lloc privilegiat pel sorgiment de vocacions. Els pares, amb un testimoni d'amor, de vivència cristiana i d'Església, pregària conjunta, de valoració de la vida consagrada són un bon camp de cultiu. En l'actualitat es dóna l'anormal fenomen de cristians creients i compromesos en tasques eclesials i cíviques que són els primers a posar dificultats als seus fills perquè ingressin al Seminari o en alguna orde religiosa.

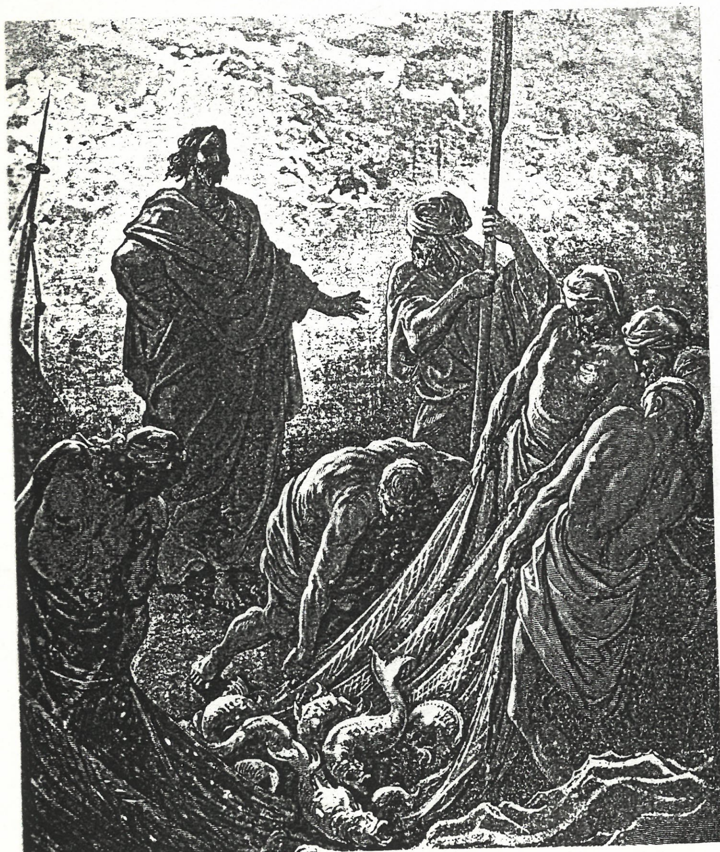

e) Els preveres i religiosos: En una recent enquesta feta per encàrrec de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats entre un bon nombre de seminaristes d'Espanya, es posa de relleu que la majoria han decidit ser preveres mercès al testimoni d'un capellà, i el mateix es pot dir referent a la vida consagrada. Cal que els preveres i religiosos donin testimonis joiosos del seu ministeri i vida consagrada. Hem d'esforçar-nos per ajudar als nois i noies a discernir què és el que Déu vol d'ells, i ajudar-los a descobrir si hi ha vocació. S'ha de perdre la por a proposar aquest camí. Els preveres i religiosos, com a consiliaris, hem d'acompanyar els nois en tot el procés de la seva maduresa, i d'una manera especial els que han manifestat el desig de ser preveres o religiosos.

En altre orde de coses, s'ha de revisar la presència de l'Església en el camp de l'ensenyament, en els mitjans de comunicació social, etc.

Acabo, com he començat, la millor pastoral vocacional és la que es fa a través d'una Església que prega, que no té por a fer la crida i una Església que sigui missionera. Tots som responsables de l'absència de vocacions.

Josep Mª Jubany i Casanova
Delegat diocesà de vocacions

CENTRE D'ACOLLIMENT DE VOCACIONS SACERDOTALS

El Centre d'Acolliment de Vocacions sacerdotals, instal.lat a l'Edifici del Seminari Conciliar de Barcelona, va ser inaugurat en la diada de st. Josep de 1979 pel nostre Senyor Cardenal-Arquebisbe Dr.Narcís Jubany.

El Centre vol ser un ressò de les exigències evangèliques a favor del joves que expressin signes d'arrelament i d'interès per un compromís personal en la missió i els ministeris de l'Església. És un lloc de trobada i de reunió on els joves poden manifestar la seva vocació i expressar els seus sentiments, les seves inquietuds i les seves esperances. I, a la vegada, una plataforma des de la que poden incorporar-se al Seminari. O bé a la vida religiosa.

Aquí reben l'orientació, formació , preparació i ajuda que els porta , no sols a desvetllar el misteri de la presència interior de la "crida" de Déu, sinó a fer-los possible el camí per a dur-la a terme. És summament important per a ells arribar al coneixement mutu, tractar-se com amics, compenetrar-se com autèntics germans en la fe i la vocació, animar-se mútuament i recolzar-se en el seguiment de la "crida".

Normalment ens trobem un diumenge al mes. Una jornada de trobada que té el següent horari: A les 9 laudes, seguides de l'esmorzar; a 2/4 d'onze tema d'estudi amb una exposició , tractament per grups i posada en comú; a les dues dinar i sobretaula on es cerca una germanor en un ambient familiar i casolà; a les 4, preparació d'activitats, exercicis, convivències d'estiu, visites per encoratjar altres joves...; a les 6 Eucaristia, on es respira un aire d'acció de gràcies i finalment el comiat.

Actualment són 28 els membres que l'integren, animats per Mn. Eusebi Mansilla. Enguany es preveu que seran uns 9 els que ingressaran al Seminari.

Força nois!.

J. F. D.

Bonaventura Pelegrí

SACERDOCI ORDENAT I LAICAT D'AVUI

Estem vivint i hem viscut un avenç en la conscienciació que els laics també són Església amb responsabilitat. A això hi ha ajudat molt i ha tingut molta importància el Concili Vaticà II, a més de tot el procés iniciat a principis del segle XX.

Penso que l'origen d'aquest procés es pot atribuir al fundador de la J.O.C., Joseph Cardinj, el qual accentuava la dignitat del batejat, alhora que afirmava la transformació del món, i en especial del món obrer, per part del joves obrers. Aquesta intuïció de J. Cardinj serà desenvolupada pels teòlegs Congar i Chenu.

Tota aquesta experiència històrica va ser recollida en el Concili Vaticà II, sobretot en els documents "Gaudium et Spes", "Lumen Gentium", "Apostolicam Actuositatem i "Ad Gentes".

Posteriorment al Concili Vaticà II, el nombre de laics a l'Església ha crescut considerablement. Parallelament a aquest fet, ha disminuït la presència de militants compromesos en la vida social i política. El 1966 es va produir la crisi de l'Acció Catòlica a tot l'Estat Espanyol, motivada per la revisió dels seus estatuts.

Un altre fet important és la disminució del nombre de sacerdots (fruit de les nombroses secularitzacions) i la disminució de seminaristes. Cal notar que allà on s'han mantingut les formes de sacerdoci més tradicionals,hi ha nombrosos seminaristes (v.gr. Polònia, Argentina).

El gir postconciliar

Quantitativament: hi ha un fenòmen d'importància cabdal per la vida de l'Església. És considerable el descens de sacerdots disponibles per a les tasques d'evangelització.

Qualitativament: Hi ha una pèrdua de la identitat de la figura del prevere. A aquest fet hi contribueix la presa de consciència del sacerdoci comú dels laics . La visió d'un sacerdoci monàrquic, el que es sentia líder dels feligresos, etc. Donava des del punt de vista subjectiu, unes seguretats i configurava un autèntic status social. Actualment no podem pensar en la restauració de tot el que es vivia anys enrera, sinó que cal pensar i caminar vers una síntesi. Cal l'afirmació simultània del sacerdoci comú dels laics i l'afirmació del sacerdoci ministerial al servei de l'Església.

Importància d'un laicat conscient de la seva dignitat

Al laicat encara se l'utilitza més que no pas se'l reconeix. En aquest punt s'haurà d'avançar molt en les tasques de corresponsabilitat (no en el sentit d'instaurar o començar un sistema democràtic a l'estil de les democràcies liberals). Podem constatar que estem lluny d'una Església adulta que és conscient d'allò que fa.

Cal destacar la gravetat de la no presència dels laics militants, crítics, en les estructures socials del nostre món. Les causes d'aquest fet, entre d'altres, poden se: la desaparició dels moviments especialitzats, el pas d'una Església del poder a una de missionera la riquesa de la qual prové de l'anunci del Crist Ressuscitat, l'equilibri difícil per descobrir la diferència existent entre el pes polític de l'Església i el seu poder polític (cfr. G.S. 43).

Trobem expressat en el Concili Vaticà II l'afirmació d'un pluralisme a l'interior de la comunitat política , alhora que s'afirma que l'evangeli no dóna lloc a un determinat model de vida sòcio-econòmico-polític.

Importància del ministre ordenat en en aquest context

La realització de la funció del sacerdoci comú dels laics, no sols no fa inútil el sacerdoci ordenat sinó que el fa necessari, per tal que l'Església pugui realitzar la seva missió. Aquest fet ha de portar a reconquerir la dignitat del sacerdoci, no com a poder sinó com a servei. Els preveres han de ser constructors de la unitat, solidaris amb el món i han de promoure la dignitat i la tasca pròpia dels laics;en resum, el prevere ha de ser coneixedor de la Paraula, fidelseguidor del Crist i creador de comunitat.

Pere Carulla

Aquest any el Dia del Seminari té aquest lema: "Senyor, què voleu que faci?" Són les paraules que pronuncià Sant Pau en el moment de la seva conversió al camí de Damasc (Act. 22,10).

LA VOCACIÓ I LA RESPOSTA

L'expressió de Saule conté dos elements: una crida de Déu i la disponibilitat de la persona. Es tracta de dues realitats essencials en tota vocació; d'una manera especial en aquella que condueix al ministeri sacerdotal.

Primer de tot hi ha la crida de Déu Es tracta d'un do gratuït, no merescut. És la mirada amorosa del Senyor que fita els seus ulls en la persona que Ell vol destinar a l'ofici de pastor en l'Església. L'evangelista Sant Marc ho diu ben clar amb aquestes paraules tan curtes: "després Jesús pujà a la muntanya, va cridar els qui va voler i anaren cap a ell". I encara segueix l'evangelista subratllant la gratuïtat de l'elecció:

EXHORTACIÓ DEL CA
AMB MOTIU DEL «DIA

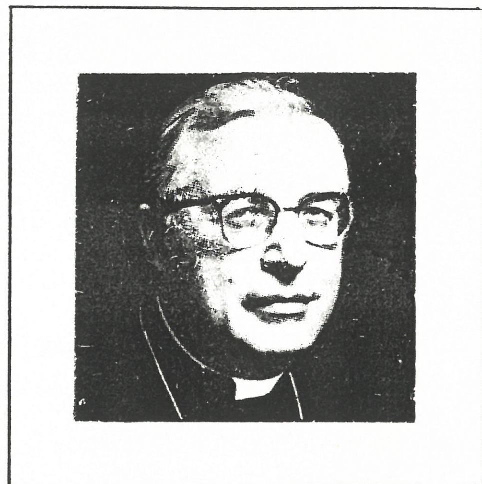
"i en va designar dotze perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar" (Mc. 3,13-14). És que, com diu Sant Pau, Déu "em va escollir des del ventre de la mare i em va cridar per la seva gràcia" (Gal. 1,15). Per això la carta als hebreus insisteix en la mateixa idea de la gratuïtat de la vocació sacerdotal: "ningú no es pren aquest honor, sinó que és cridat per Déu" (5,4). El sacerdoci no és cap professió, a la qual hom pot accedir per lliure voluntat, sense la crida de Déu.

Aquesta crida hom l'escolta en el fons de la consciència, en la intimitat d'un cor, que sent el pas del Déu invisible com un aire fresc i suau. És en el silenci de la pregària que Déu sol parlar; no pas en el soroll de les diversions o en les superficialitats de les converses lleugeres i sense sentit. Malgrat hi hagi la insinuació d'una persona amiga, la vocació és feta sempre per Déu. Ell és l'autor únic de la crida privilegiada.

A la vocació la persona escollida pot respondre amb la generositat del sí o pot tancar-se en l'egoisme d'un cor que no sap què vol dir estimar. Perquè en el fons de tota vocació hi ha un acte d'amor. Aleshores, és possible contestar còmodament amb un no? És noble el tancament en les pròpies conveniències personals? És raonable fugir amb el cap cot, després que Jesús ha mirat amb simpatia un jove, l'ha estimat i l'ha convidat a seguir-lo? aquest amor espera una resposta d'amor, que no és altra cosa que la disponibilitat generosa d'un cor ben disposat. Malament quan s'hi fica una prudència falsa, que analitza els pros i contres de la vocació amb la mentalitat comptable d'un mercader! Els apòstols són els grans models d'una entrega generosa. Segurs de l'elecció i la crida, "ho deixaren tot i el van seguir" (Lc. 5,11). I allí quedaren, al llac de Tiberíades, les barques, les xarxes i les seves llars.

Seguir Jesús és una veritable aventu-

RDENAL-ARQUEBISBE
DEL SEMINARI» 1987

ra. Com ho fou dels apòstols. Com ho fou també la d'Abraham, el nostre pare en la fe: va sortir de casa seva, diu l'Escriptura, obeint quan fou cridat per Déu, "i va partir sense saber on anava" (Heb. 11,8). La disponibilitat per seguir la crida de Déu és la gran aventura de la fe. També és la gran aventura de l'amor. Perquè es tracta d'això: d'estimar Déu sobre toters les coses i estimar els homes. No es pot pas oblidar que el sacerdoci compta amb la finalitat de la missió: l'evangelista ens ha dit que Jesús cridava els deixebles, perquè estiguessin amb ell i fossin enviats a predicar.

LES MEDIACIONS

La disponibilitat de la persona vocacionada ha d'ésser decidida i perseverant. Voldria insistir en les mediacions que això suposa. la primera és la de la família. L'ambient religiós de la llar -la fe dels pares- té una importància indiscutible. Algunes vegades han entorpit una autèntica vocació! Els ha mancat fe i els ha sobrat egoisme. No s'han fiat de Déu! Tenen raó d'assegurar-se de l'autenticitat de la vocació del fill; però el seny, que poua la Saviesa en la fe cristiana, els ha ajudat a acceptar la voluntat de Déu, que, tan plena d'amor, es manifesta quan crida un dels fills. Què en són de benaurats els pares que, amb la pregària i la fe, acompanyen el seminarista en el camí de la vocació!

També els educadors, els catequistes, els consiliaris d'associacions i moviments juvenils tenen el seu lloc dinàmica d'una vocació sacerdotal. Mai no han de forçar cap voluntat; però sí que han de saber exposar el ventall de vocacions i crides que Déu fa a l'home en el camí de la fe de vida. Ensenyant i acompanyant els joves en la pregària i en la necessària conversió personal, acompleixen una tasca imprescindible en el si de l'Església. Déu es servei tantes vegades d'una paraula amiga, per parlar en la intimitat del cor! És com un raig de llum que illumina l'horitzó i deixa veure quina és la voluntat de Déu.

Darrerament cal fer esment de la importància del mateix sacerdot. A ell li correspon fer visible i palpable la imatge del bon pastor. D.una manera engrescadora, joiosa, segura, definitiva! El sacerdort ha de ser com Jesús, al qual seguiren les multituds, atretes per aquella paraula que comunicava Pau i aquell tracte ple de bondat. També correspon al prevere la virtut del discerniment de saber descobrir la veritat d'una vocació sacerdotal, bo i excloent tota imaginació inútil. I a ell li toca seguir personalment el qui ha estat cridat, per aconsellar-lo, animar-lo, aclarint-lo en allò que és necessari i acompanyant-lo en un camí que no sempre és fàcil.

Així és com serà possible que aquells qui són cridats per Jesús -cada dia són més, gràcias a Déu- pugin dir amb un cor generós: "Senyor, què voleu que faci?". I ho faran amb l'ajut de la gràcia de Déu sempre fidel. Com ho va fer Maria, que va cloure el diàleg amb l'àngel amb aquelles paraules, tan plenes d'humilitat: "Vet aquí l'esclava del Senyor; que es faci en mi segons la teva paraula" (Lc. 1,38).

† Narcís Jubany i Arnau
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

ACTUALITAT

Valentí Alonso i Roig

Com ve essent habitual en els últims anys, el dilluns dia 16 de març, va tenir lloc a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona, la roda de premsa informativa als mitjans d comunicació. En ella, hi intervingueren com a portaveus Mn. Màrius Rodrigo, rector del Seminari de Lleida, Mn. Ramon Prat, rector del Seminari de Barcelona, Mn. Josep Mª JUbany que és delegat diocesà de pastoral vocacional, Mn. Joan Busquets, rector del Seminari de Girona, Miquel Camprubí, rector del Seminari de Vic i Armand Puig, superior del Seminari de Tarragona.

En la roda de premsa, a diferència d'altres anys, es va limitar a oferir un dossier sobre "La formació acadèmica en els Seminaris diocesans de Catalunya", una informació presentada pels Rectors dels Seminaris Diocesans de Catalunya. Es palesa a través d'un breu però complet comentari, l'exigència docent que mantenen els Seminaris sobre aquest període bàsic d'estudis. És clar que per ser prevere es necessita ser un bon home, i tenir una bona voluntat i molt de seny, però necessita quelcom més, ha de fer un seguit d'estudis específics, i molt més avui que sembla que els problemes dels homes , i de la societat en general , s'han agreujat. A través d'aquest informe es pretén oferir una visió, el més completa possible, d'aquests estudis. No és que l'aspecte acadèmic sigui l'únic dels que s'han de tenir en compte en la formació dels futurs preveres. Tan important o més, és el de la relació amb Déu o l'aspecte pastoral.

S'arribà, a través de la presentació dels plans d'estudi, a deduir que els estudis dels seminaris són de nivell universitari, ja que les matèries explanades en cada una de les cinc grans àrees atorguen a l'estudiant un coneixement extensiu d'aquestes disciplines:

Àrea de Filosofia: Accés a la realitat/ Ésser i món/ Home/ Déu/ Història de la Filosofia.
Àrea de Teologia Fonamental
Àrea de Sagrada Escriptura: La Bíblia per als cristians, conté la Paraula de Déu adreçada als homes, i s'estudia des de l'interior de la fe de l'Església i en relació amb la vida del Poble de Déu.
Àrea de Teologia sistemàtica: Secció dogmàtico-sistemàtica, secció Història, secció "Praxi Cristiana".
Àrea de Teologia Pastoral: Tracta de la comunicació del missatge que ha d'ésser anunciat, del seu contingut, dels seus agents, dels seus moments, de les seves formes i dels seus mitjans.

Tots aquests estudis es realitzen a la Facultat de Teologia de Catalunya o bé en els pròpis seminaris. Els seminaristes de Barcelona, Solsona, Tarragona, Urgell i Vic, assisteixen a les classes de la Facultat. Els de Girona, Lleida i Tortosa tenen les classes en el seu prop Seminari.

L'Església i el món necessiten uns preveres que responguin als problemes i a les situacions que presenta l'home d'avui.

Com a tret remarcable del comentari de Mn. Màrius caldria presentar "el descobriment del ministeri sacerdotal com una nova forma de servei, si voleu més diligent". "La vocació al ministeri no s'hauria de veure,entre el poble cristià com un volet que neix en mig del bosc i que es va a buscar un dia d'excursió". Quant a la font de les vocacions, va afegir: "La vocació al ministeri és fruit de la mateixa vida cristiana. Com hi poden influir els laics? En tant que hi hagi comunitats vives, corresponsables i formades per cristians igualment corresponsables, on la gent se senti la vocació com a cosa seva. Vivint la seva vocació cristiana amb tota intensitat i nodrint aquestes comunitats juvenils, d'adults, parròquials, de moviments especialitzats, en definitiva de les diferents realitats que l'Església té.

Portal Obert ha tingut accés en exclusiva a les dades dels seminaristes que hi ha a cada seminari de les diòcesis catalanes:

Barcelona	92	Tortosa	18
Vic	11	Girona	10
Tarragona	8	Lleida	8
Solsona	6	Urgell	3

Catalunya 156 seminaristes

ORDENACIONS

El dia 21 de febrer van ser ordenats diaques
quatre seminaristes a la capella del Seminari
pel Cardenal-Arquebisbe Dr. Narcís Jubany.
El dia 19 ho serà en Jordi d'Arquer de mans del Bisbe Auxiliar Sr. Ramon Daumal
a la parròquia del Sagrat Cor de Jesús del Poblenou.

A continuació us oferim el seu propi testimoni
sobre el que ha estat la seva vida
i el que els ha suposat la seva ordenació diaconal.

Vaig entrar al Seminari Menor el curs 1977-78, amb una imatge de seminari i de Església banstant diferents als d'ara. Valorava molt la qüestió de l.estudi, però veia la figura del sacerdot des d.un aspecte individual i devocional, un tant desconnectada de la seva dimensió eclesial. En aquest primer curs vaig començar a fer uns primers descobriments: la direcció espiritual i la convivència amb elscompanys que, tot i que no eren vocacionats en la majoria, em van ajudar a enriquir la meva vida personal. El segon curs (tercer de B.U.P.), pel fet de quedar reduïts a set companys, va provocar una convivència més tensa i vaig patir força: per una banda hi havia un clima bonic per a crear confiança, per altra, es va abusar massa d'aquesta confiança.

La baixada de La Conreria al Convictori i el curs de C.O.U. a l'Institut Balmes, va ser ocasió de nous descobriments i de l'inici d'una vida personal més lliure i responsable. Vaig sofrir força (els cinc que havíem baixat)es desfeia i jo em sentia impotent, i els estudis eren forts. En acabar només en vam quedar dos d'aquest curs, i aquest altre va plegar en acabar el curs següent.

Amb l'inici de l'estudi de la Teologia va començar l'època fora i decissiva del procés vocacional. Vaig tenir nous companys, més grans que jo, nous professors i un ambient diferent a la Facultat -no faig ara judicis sobre si més bo o més dolent-. Ara puc dir el que profundament agraeixo l'aportació del Seminari i de la Facultat: el discerniment desl superiors, una espiritualitat més eclesial, una visió del sacerdoci centrada en Crist i en el servei al seu Cos, la convivència amb els companys, que ens ha ajudat a tots a confrontar les nostres vivències i l'obertura de cara al món; en aquest temps agraeixo tamé l'ajuda i l'acompanyament dels preveres i fidels de les parròquies per les quals he passat (Santa Creu de Sabadell-la meva d'orígen-, Santa Maria de Barberà, Sant Antoni de Pàdua de Sabadell i Sant Genís de Vilassar de Dalt).

Després d'aquests, pràcticament deu anys, he arribat a l'ordenació diaconal. Agraeixo a Déu la seva elecció i els dons amb els quals ha anat guiant-me pel camí vocacional, tot demanant-li que m'acompanyi i m'ompli de la força i la llum de l'Esperit Sant per tal de respondre amb fidelitat en aquest itinerari bonic i difícil alhora per al bé dels germans.

Joaquim Messeguer

****

Vaig néixer a Mataró, fa 32 anys, a l'ampar de laparròquia de Santa Maria. Des de petit sentia inquietuds per la vocació sacerdotal, però a casa no els feia gaire gràcia, i es va decidir a entrar al Seminari arrel de l'experiència amb un nou grup de pregària a la parròquia.

Vaig estudiar a l'Acadèmia Balmes i a l'Institut Alexandre Satorra. La seva tasca pastoral s'ha desenvolupat a la seva parròquia d'origen, després a Terrassa, a la parròquia de la Sagrada Família. Des de fa dos anys collabora a la barcelonina de Sant Pacià.

Aquest moment de l'ordenació ha estat per a mi molt emocionant, en tenia moltes ganes -feia molt de temps que ho esperava-. En tot moment m'he trobat molt encoratjat, recolzat i acompanyat per les comunitats amb les que he collaborat.

La preocupació primordial en el meu nou estat és donar a conèixer Jesucrist entre els joves.

Miquel Planas i Buñuel

*Breu història: Recull biogràfic

Els primers plors i les primeres rialles tenen lloc en el si d'una família treballadora i cristiana, el 25 de juliol del 1948, a st. Vicenç dels Horts, aleshores, un petit poble del Baix Llobregat.

Després d'una infància tranquila i alegre, sento del Senyor la primera crida al presbiterat. Ingresso al Seminari Salesià del Tibidabo a l'edat d'onze anys per a realitzar els estudis de Batxillerat, que completaré a l'Estudiantat de Girona. Acabat aquest període entro en el Noviciat Salesià d'Arbós del Penedès. En acabar l'any faig la primera professió religiosa.

Al llarg d'aquest any sento una nova crida; m'ofereixo per anar a les missions. I l'octubre del 1965, acabat ja el Noviciat, marxo al Perú, país en el que residiré set anys. Realitzo els estudis superiors de Filosofia i Magisteri, i també se'm confia una seriosa tasca apostòlica que em permet un contacte viu amb indígenes i persones de les ciutats.

El retorn a Espanya coincideix amb uns anys de crisi, fruit de la qual abandono el camí vers el presbiterat i la congregació Salesiana. En la vida civil exerceixo com a professor d'E.G.B. en diversos llocs de Barcelona.

Conec, en aquest moment el Camí Neocatecumenal. La seva predicació sobre la gratuïtat de l'amor de Déu en Crist m'impacta. Malgrat que jo abandono constantment, i cada vegada més el Senyor, Ell no s'oblida de mi: ..."havent estimat els seus,els estimà fins a l'extrem" diu Joan en el seu evangeli (Jo 13,1).

En aquesta fase, juntament amb un procés de conversió i de maduració en la vivència cristiana, visc, al llarg de 9 anys, una intensa tasca missionera en la pastoral d'adults; primer a Espanya, finalment al Brasil.

Fruit de tot això, rebrota en mi la vella crida de Déu. Torno a refer el camí al presbiterat, tot col·locant-me a les mans de l'Església, a Barcelona perquè ella, en la persona del Bisbe i dels seus col·laboradors, discerneixi les meves condicions de cara al presbiterat. Després de tres anys de Seminari arriba aquest moment joiós de l'ordenació diaconal.

*Experiència personal

La recepció de l'Orde del Diaconat ha estat per a mi una immensa gràcia de Déu, ben lluny de tot mereixement propi. S'han fet carn en mi aquelles paraules del salm: "Feliç el qui ha estat absolt de la falta i ha vist sepultat el seu pecat" (Sal 32,1).

En el breu temps de preparació immediata al sagrament vaig meditar molt entorn de l'amor de Déu. Varen ressonar dintre meu amb una força inoblidable aquestes paraules del profeta "No temis, perquè Jo et redimeixo i el crido pel teu nom, ets meu..." (Is 43,15). Tot això ho vaig celebrar comunitàriament en la proclamació de la Paraula a i l'homilia de l'Eucaristia de l'Ordenació.

Durant la celebració del Sagrament vaig experimentar tota la força de l'Església presidida pel seu Cap Visible, el Bisbe, que infon la gràcia de l'Esperit Sant en els ordenants. Vaig estar tot el temps molt nerviós...

Després he experimentat una pau i una companyia constant de l'Esperit Sant d'una manera tal com no ho havia experimentat mai. Ara em resta posar al servei de la comunitat cristiana el carisma rebut i defensar amb totes les meves forces el do de l'Esperit.

F. Josep Folqué i Nicolau

****

Vaig néixer a San Sebastián el 10 de desembre de 1948. Del 1959 al 1967 vaig estar al Seminari Salesià (Girona, St. Vicenç dels Horts, l'Arboç del Penedès, Sentmenat, Roma). L'any següent em van llicenciar en filosofia per les Universitats Civil i Pontifícia de Salamanca. El 1971, després del Servei Militar, entro a la Primera Comunitat Neocatecumenal de la Diòcesi de Barcelona (parròquia de Maria Auxiliadora de Barcelona). Faig els cursos de Doctorat en Filosofia a la Universitat Central de Barcelona i del 1973 al 1982 vaig ser catequista itinerant de les Comunitats Neocatecumenals al Brasil.

El 1982 Vaig entrar al Seminari Conciliar de Barcelona, portant a terme les activitats pastorals a la parròquia de Sant Josep Oriol de Barcelona.

Després d'onze anys d'iniciació cristiana a les Comunitats Neocatecumenals i de nou anys d'intensa activitat evangelitzadora al Brasil, el meu pas pel Seminari ha estat un temps fecund de joiós aprofundiment en la vocació al ministeri presbiteral; de reflexió teològica i sistemàtica del misteri de Jesucrist; de coneixement progressiu de la realitat de l'Església Diocesana i d'iniciació a l'activitat pastoral parroquial de servei; de convivència enriquidora amb companys d'altres edats amb experiències eclesials diferents; de contemplació agraïda de la història de salvació que Déu, amb amor fidel admirable, ha anat fent al llarg de la meva vida.

Aquest procés ha tingut una primea i joiosa culminació en l'ordenació diaconal.

Francesc Xavier Sotil i Baylos

COM VISC LA MEVA ORDENACIÓ

-Què vivies abans d'ordenar-te?

- El 19 de març, festa de st. Josep, a la parròqia del Sagrat Cor de Jesús, el Bisbe auxiliar de Barcelona m'ordenà de diaca. Els dies que han precedit l'ordenació, diferents sentiments m'han omplert el cor: joia, alegria, por...

- Explica'ns una mica això de la joia i l'alegria.

- Joia i alegria perquè des d'aquella llunyana primavera en què vaig voler ser capellà per servir la gent fins avui, he recorregut un camí d'esforç. Esforç per canviar, per convertir-me, per deixar-me amarar pels valors que viu la gent del nostre barri. Desitjaria ser proper a la gent i arrelar en el barri. Voldria tenir una clara, decidida i ferma intenció d'evangelitzar, d'anunciar l'evangeli de Jesús, que ens transmet l'Església. Crec que preferentment hem d'estar al costat dels pobres i senzills que la nostra societat de consum genera. La força que m'empeny és l'amor a Jesús i saber-me instrument de l'acció de Déu en el món. Vull estimar l'Església, que és universal. És un somni , però amb l'ajuda de la gràcia de Déu i l'esforç diari i continuat, el somni pot esdevenir realitat.

-Al principi feies referència a la por. De què tens por?.

- Por a no saber donar una resposta adient a les expectatives que una ordenació diaconal genera. Sabré sre un veritable servidor de la comunitat?. Sabré anunciar l'evangeli als qui el rebutgen o desconeixen? Sabré acompanyar prou els qui es volen casar? Sabré dir una paraula que exigeixi compromís als pares que bategen llus fills? Sabré ser font d'esperança i anunciador de l'amor i misericòrdia de Déu als qui han perdut un ésse estimat? Sabré ser coherent en la meva vida entre el que faig i el que dic?. Aquests són alguns dels interrogants que generen aquesta por.

- En què o en qui confies per esvair aquestes pors o aquests interrogants?

- Confio que els qui formen les comunitats del Sagrat Cor de Jesús, i de Santa Maria del Taulat i Sant Bernat Calbó, m'ajudaran en tot moment, exigint-me que creixi per ser un veritable testimoni d'amor i de servei, de Jesús i l'Església. Confio també en l'ajuda de Déu. Sense Ell res no és possible. Som tan sols uns servidors inútils d'Ell.

Jordi d'Arquer i Terrasa

"L'amor l'hem conegut en això: que Ell donà la vida per nosaltres, i nosaltres també hem de donar la vida pels germans."

(IJo 3,16)

OPINIÓ

IMPORTÀNCIA DE L'ESTUDI DE LA TEOLOGIA EN LA FORMACIÓ DELS SEMINARISTES

El seminarista, abans de qualsevol altra cosa, ha de ser un laic cristià, conscient, format i compromès. I com a tal ha de tenir una formació teològica el més aprofundida possible, sense el qual laic restarà sempre en una minoria d'edat. Remarco això d'una manera molt especial per tal derebutjar la idea que l'estudi de la teologia només és un requisit, una condició, per a l'ordenació sacerdotal.

Però, evidentment, també és veritat que el seminarista es prepara per esdevenir un prevere conscient, format i compromès. I això té molt a veure amb la teologia. El prevere té com a missió la de ser col.laborador del bisbe i exercir la tasca d'edificar la comunitat cristiana i evangelitzar. Per tant, la teologia li ha de servir en primer lloc, per a situar-se en el conjunt eclesial: conèixer l'Església, la seva missió, els diversos carismes i ministeris.

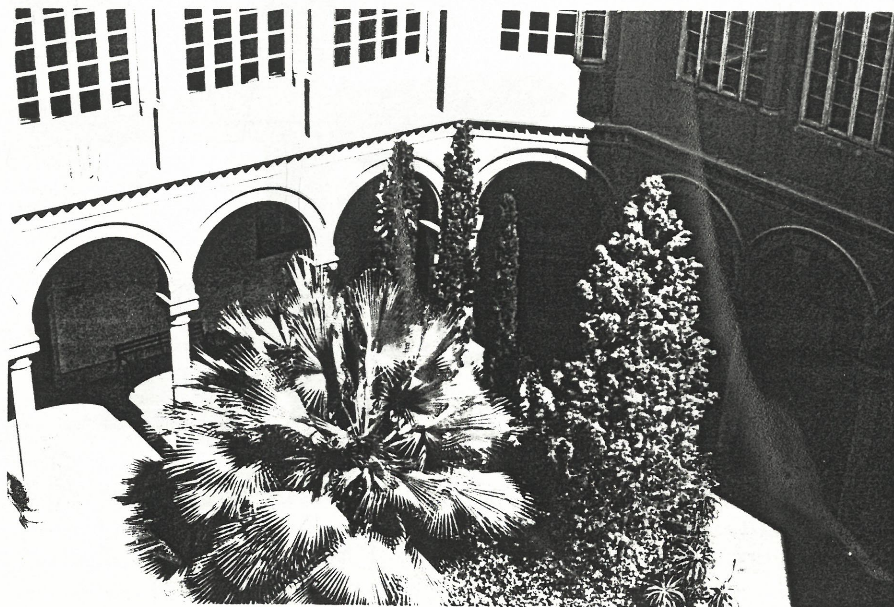
En segon lloc, la teologia li ha de donar un aprofundiment en tot el misteri cristià, sense el qual no pot ni edificar la comunitat ni evangelitzar de forma adequada. Ell mateix ha d'estar penetrat pel misteri de Crist. El lligam entre teologia i espiritualitat és important.

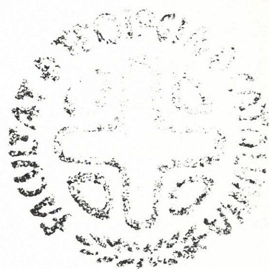
Pel que fa a l'edificació de la comunitat cristiana, la teologia li permet de conèixer millor tots els elements que configuren l'Església i les seves celebracions.

Finalment, si ha de ser instrument privilegiat de l'evangelització, cal que estigui penetrat pel missatge cristià, que conegui la història del cristianisme i que s'adoni dels problemes del nostre món (filosofia),etc. Tot problema pastoral és un problema teològic, fins a tal punt que resoldre problemes pastorals només a base de gustos o de simples intuïcions implica el perill de desenfocaments teològics-eclesials.

Pel que he dit dins ara es pot entendre que els professors de teologia han de tenir un difícil equilibri entre l'estudi i l'investigació, d'una banda, i el seu compromís pastoral de l'altra. A un altre nivell això també és vàlid per a aqueslls que es preparen per al ministeri presbiteral.

Antoni Matabosch i Soler
Degà-President
de la Facultat de Teologia
de Catalunya

Enguany, amb motiu del DIA DEL SEMINARI,
hem demanat a alguns rectors de les parròquies del bisbat
que ens parlessin de la seva opinió sobre el Seminari
i també de les diferències que hi veuen envers el que ells van viure.
També els hem preguntat sobre l'estructuració actual en residències
i quina és la seva opinió respecte de la tasca pastoral
que els seminaristes exerceixen a les parròquies,
entre altres valuoses reflexions que ens an ofert.

Segons ordre de textos:

Josep Campo i Lleó
Jaume Medina i Campeny
Joan Carrera i Plana
Felip Casañas i Guri
Ignasi Mora i Terrats

Conec poc les estructures actuals, potser és d'un temps fins ara que ha canviat; hava estat bastant "desmanegat" en algun temps i en aquests últims anys la cosa ha millorat, tot és relatiu, però. Té les seves limitacions, però dins el que tenim i el que podem fer, actualment la cosa va bastant bé respecte a les necessitats de Barcelona. Ara són poca colla, i això ja el diferencia del meu temps per l'aire que pren la vida. Quan érem 200 o 300 calia que hi hagués unes estructures necessàries per raó d'ordre, amb les seves connotacions ascètiques. Per part dels que ho porten hi pot haver una atenció més individualitzada. Trobo important el fet d'exercir una certa pràctica pastoral. "No en fan una mena de vicaris, que encara no ho són", ja que per part del Seminari s'hi posen algunes limitacions "amoïnadores" per al rector. Aquests límits calen, i no són pas un invent recent. Convindria poder oferir un material a través d'unes persones que visquessin una experiència i que la poguessin transmetre als altres, però com a problema de la pastoral de la joventut del bisbat no ateny directament al Seminari.

....

Estic content amb els seminaristes que m'han enviat. Trobo que hi faltaria que hi hagués més gent. El treball a les parròquies és excellent. Per paliar la manca de vocacions es podrien fer xerrades o trobades vocacionals amb joves, fent que els mateixos seminaristes tractessin amb la gent. Providencialment, el Senyor ens envia gent quan la necessitem. Abans es parava més esment a la pietat i als estudis, ara les coses han canviat i la formació ha de ser diferent. Aquest tipus obert de viure en petites comunitats i en contacte amb les parròquies és el que cal fer.

....

El Seminari està molt bé, no hi tinc res en contra. Tinc confiança en les persones que hi ha.

....

El Seminari és la institució més important de la Diòcesi. Ara no hi tinc gaire relació, però vaig ser rector de la Conreria durant 6 anys. Considero que l'aspecte pastoral està molt ben enfocat. En l'etapa diaconal el seminarista coneix en profunditat la parròquia on s'ha de dedicar. Hi trobo a faltar respecte al nostre internat, algunes coses, especialment en el camp litúrgic, on hi ha gran diferència entre els capellans més grans i els més joves, ja que per exemple no saben incensar (això és podria suplir fent al Seminari una missa solemne). Me l'estimo moltíssim. Jo vaig passar uns anys molt feliços essent seminarista, i després hi vaig ser un curs mentre estudiava allà com a tutor, 12 anys com a educador i 6 com a rector. "El Seminari és el cor de la Diòcesi", és el cor perquè va fent sortir la sang nova.

....

El Seminari és el lloc on s'ha de formar la vocació presbiteral. El Seminari del meu temps era intern, això facilitava molt la convivència i la comunicació entre els seminaristes. L'actual Seminari, pel fet que sigui obert, en principi és bo, però crec que avui dia, aquesta qualitat de comunicació entre els seminaristes és menys intensa. Una segona diferència és el contacte constant i més fort amb les parròquies. Els primers promotors de vocacions haurien de ser els capellans, el clergat s'ho hauria de creure més això de la pastoral vocacional i del Seminari. Caldria recolzar-ho, i alhora tenir els ulls oberts als joves de la parròquia i plantejar-los a nivell personal i en confiança la vocació. Una nota positiva dels últims temps ha estat convidar capellans a conèixer el Seminari d'a prop, com per exemple convidant-los a compartir la vida diària a les residències.

....

Agraïm la sinceritat i espontaneïtat dels rectors consultats:

MOLTES GRÀCIES!

ELS QUATRE DARRERS CARTELLS

